

The book cover features a stylized illustration of a man in a camouflage hat and jacket, seen from behind, holding a small pug dog. The dog has a surprised expression with wide eyes and blue droplets coming from its mouth. They are in a forest setting with a wooden door, a moose, and a church tower in the background.

PETRA
KLABOUCHOVÁ

MUŽ
Z
BRNA
NA ONOM SVĚTĚ

Kdo stojí za vraždou
Pražáka na Šumavě?

molto

Muž z Brna na onom světě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Petra Klabouchová
Muž z Brna na onom světě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETRA
KLABOUCHOVÁ

MUŽ
Z
BRNA
NA ONOM SVĚTĚ

motto

© Petra Klabouchová, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6059-7

ISBN e-knihy 978-80-267-6060-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-6063-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6064-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ÚVODNÍ OBHAJOBA AUTORKY

*Tento příběh byl sepsán podle skutečných událostí,
které zasáhly skutečná místa a skutečné osoby.
Při dalším zpracování textu však musely být v rámci nařízení
Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679
ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti
se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů
a o zrušení směrnice 95/46/ES změněny názvy lokalit,
jména hlavních postav, jejich osudy i pohlaví.
Ve většině případů téměř bezbolestně.
Potom znovu.
A pak ještě jednou.
Opakovaná tranzice je zákrok lékaři nedoporučovaný
a životu nebezpečný, proto někteří z protagonistů
z důvodu úmrtí z textu zcela zmizeli.
Nyní se jedná o kompletně jiný příběh, než jaký byl ten původní.
Není vlastně o nikom a o ničem, což odpovídá současným
standardům. Je tak právně ošetřeno, že kniha nikoho neurazí.
Neboť kdo se jí cítí být dotčen, urazil se kvůli urážkám
původně určeným někomu zcela jinému.
Děkuji za pochopení.
Pokud jste to teda pochopili.*

V HLAVNÍCH ROLÍCH:

Josef Ječmínek
alias Pudelka

Pražský rodák, patriot a neohrožený policista se zaměřením na sociální sítě, který byl proti své vůli i přesvědčení na tři roky převelen do Brna. Tam jako nenahraditelná posila oddělení Brno-Komárov vyřešil vraždu s mezinárodním přesahem, našel přátele i svou životní lásku Týnuš. Nyní je ale zařazen do super tajného programu Nařízení eliminace, čistky a utajení mužstva (N. E. Č. U. M.). Oficiálně mrtev a pronásledován americkými tajnými službami ztrácí vše, začíná jeho přesun pod novou identitou.

Marco alias Březen
alias Duben

Italský policista z Benátek, milovník rychlých aut, tvrdé hudby a expert na romantiku, jehož přivedl do Brna program Mezinárodní osvěta a renovace (M. O. R.). Čeština je jeho kříž, rád by do Ameriky, ale nakonec i on skončí v utajení uprostřed šumavských lesů.

Mlčoch

Super tajný agent BIS a možná i něco víc. Ticho je jeho nejnebezpečnější zbraní, proti nepřátelům usilovně mlčí.

Smrdí sírou, má slabost pro hysterky a na starost má utajení skutečné identity Josefa Ječmínka.

Kapitán George Nowotny

Bývalý kapitán 42. pěší průzkumné divize americké armády, která kdysi omylem osvobodila i Šumavu. Pochází ze třetí generace československých imigrantů, přežil bombardování Berlína, obléhání Stalingradu i atomovou bombu v Nagasaki. Nejvíce ho však poznamenala Šumava. Svému vnukovi Jonovi na smrtelné posteli prozradí tajemství všech tajemství.

Jon Nowotny

Američan tělem i duší, česky se učí z *Babičky* Boženy Němcové. Kvůli poslednímu přání svého dědečka vyráží spolu s losem Emilem na dobrodružnou cestu Evropou.

Má dva úkoly: Dostat se na Šumavu. A vyhnout se za každou cenu Brnu.

Šaňo Čumpel

Bývalý udatný příslušník pohraniční stráže, který stále doufá, že jeho časy se znovu vrátí. V mezdobí jako dobrovolný strážce Šumavy spolu se svým psem Neprdem a brokovnicí Věrkou odchyťává v šumavských lesích pražské luftáky a cyklisty.

Petr Svätý

Starosta obce Onen Svět a místní hospodský. Sní o tom, že se jejich vesnice stane známější než Modrava a bude jedním z nejoblíbenějších šumavských turistických cílů. Zatím se mu to ale příliš nedaří, a tak ze zoufalství páchá sebevraždu. Každý den, přesně v osm hodin večer.

Míra Dejmek

Dobrovolný velitel místního hasičského sboru, šumavský kovboj přezdívaný Dejm. Provozuje vlastní ranč a letí po něm ženské až ze Sušice. I ze Zwieselu.

Hellmuth Hellmuth

Potomek odsunutých německých usedlíků, lehce slaboduchý a pokračující v rodinné tradici pašeráctví. Přenáší přes hranice to, co na druhé straně chybí. Momentálně konopí.

Vavřinec Ondřej Wihn Tu

Největší lokální patriot, šumavský Vinnetou s vietnamskými kořeny. Vede zdejší pneuservis a snaží se všemi silami zabránit své pubertální dceři Kláře v útěku do civilizace.

Želmíra Ječmínková

Šumavská babička Josefa Ječmínka. Nesnáší Pražáky, při vyslovení tohoto termínu se pokaždé pokřikuje a uplivne si. Vlevo. A marně se snaží vzpomenout si, po kom jen může být její vnuk Josef tak natvrdelej.

Blbá Klára

Šestnáctiletá dcera pana Wihn Tu, vietnamská Ribanna vonící sójovo-tamarindovou omáčkou, která se chce stát youtuberkou, ale nemá přístup k internetu. Marně se snaží z Onoho Světa každý den utéct, jenže otci se ji zatím pokaždé podařilo odchytit.

Dorota Křiváková

Reportérka zpravodajství soukromé televizní stanice s obřím úsměvem, prsními implantáty o čtyř stech mililitrech silikonu na bázi kohezivních polymerů a královna divácké sledovanosti.

Nepřd alias Neprojdou pátý

Nepřímý potomek vlčáků sloužících u pohraniční stráže, odhodlaný lovec německých turistů. Ve skutečnosti šilhavý mopslík s vášní pro gumovky a trávicími problémy.

Emil

Los evropský zmateně putující z Polska až na Šumavu, jehož kroky pozorně sleduje celá republika.

VELKÝ AMERICKÝ PROLOG

Praha

(čtěte *Prejha*)

Texas, USA

Počet obyvatel: 21

V létě vstával dědeček George Nowotny ve čtyři, v zimě v pět hodin. Odpoledne. Prvním jeho úkonem bylo požehnat a políbit Válečný kříž visící na jeho hrudi a kvér o ráži Magnum 44, který při sobě vždy nosil a v noci ho pod hlavou míval. Pak s Pánembohem vstal, ustrojil se, pokropil svěcenou vodou, zapil to lokem texaské whisky (na tajňačku doma pálené), vzal vřeténko a předl. A prozpěvoval si při tom válečné písně. I tu svou nejoblíbenější, u níž se vždy tak potouchle usmíval.

Hitler has only got one ball

Göring has two but very small

Hitler jen jedno varle má

Göring má dvě, však malinká

Potom svůj dům hrdě obešel, vlajku s hvězdami a pruhy na zápraží k nebi vytáhl a všechnu tu havěť kolem baráku (včetně sousedů) pozdravil.

„Pánbůh požehnej!“

„Dejž to pánbůh!“

Jeho výslovnost popravdě už dávno nebyla dobrá. Pocházel ze třetí generace československých přistěhovalců, z té daleké Šumejvy kdysi dávno přivandrovalých, *Czechtexs* přezdívaných.

Dědeček se po návratu z obchůzky ranče převlékl ze svátečního šatu do montérek, přendal na ně veškerá svá válečná vyznamenání a dlouho šukal po světničce. Šťastný to muž!

Dávno už tomu je, co se Jon posledně díval do té milé tváře plné vrásek a jizev po německých šrapnelech a nahlížel do modrých očí se šedým zákalem, v němž se stále jevilo tolik dobroty a lásky. Dávno je tomu, co Jona posledně žehnaly pohlavky jeho rukou.

„Synu,“ zachraptí umírající stařec z posledních sil. Už ani na ty své oblíbené *kolaches* s jahodovou marmeládou nemá chuť. Věčná škoda. Že by si je na tu věčnost vzal s sebou? Stařík poslepu na nočním stolku nahmatá talířek s kynutým pečivem z místní pekárny *Jeff Rohlichek & son* a opatrně si vloží jeden kousek do náprsní kapsy kostkovaného pyžama pod pečlivě srovnané řady válečných vyznamenání na hrudi. Znovu ztěžka pohne popraskanými rty.

„Synu...“

„Já jsem vnukem vaším, dědečku,“ snaží se zaprotестovat Jon sedící na obří posteli. Dědečkovi – bývalému kapitánovi 42. pěší průzkumné divize americké armády, která kdysi osvobodila exotické země Střední Evropy – není ani ve výslužbě radno oponovat. Ani když umírá. Už asi tři hodiny...

Za necelou půlhodinku začíná Jonovi zásadní baseballový zápas o titul mezi zatím vedoucím týmem z *Nemanitz* (sponzorovaným tamní rodinnou udírnou na pikantní skopové) a klubem křesťanské komunity z *Prejhy* pod vedením místního reverenda *Prokazky*. Soupeři jsou v pozici jasných favoritů. Osada čítá o šest obyvatel více než ta jejich, takže se při utkáních můžou předvést v sestavě, kde je většině hráčů pod pětasedesát let a jejich váha nepřesahuje sto kilogramů.

„Pražští“ se však pod vedením trenéra a reverenda *Prokazky* už druhý týden poctivě modlí k Nejvyššímu za vítězství. Hraje se totiž o uzenu ovci. Celou. I s hlavou. A očima. Potíranou medem a speciálními papříčkami a pomalu uzenu v kouři z dubového dřeva. No a navíc se na utkání přijde podívat i *Mary Prokazka* – reverendova dcera, jediné mladé svobodné děvče odtud až k hranicím Louisiany.

Mladá už sice moc není, ale svobodná pořád ještě ano. Jon ale dědečkovi v jeho posledních hodinách nechce složitě vysvětlovat své dlouhodobě nenaplněné potřeby.

Vyčerpaně se podívá na hodinky na svém zápěstí, pak na dědečkovy vyřezávané kukačky zavěšené mezi americkou a texaskou vlajkou, o kterých dávná rodinná legenda praví, že si je dědeček přivezl jako dar domorodců z oblasti kdesi mezi Německem a územím ovládaným obávanými slovan-skými kmeny. Tam byl jako velitel vyslán na konci války, aby znalý prostředí i jazyka pod americkou vlajkou osvobodil kraj svých dávných předků.

Hodiny jdou, ale nekukají. Už od konce války ve Vietnamu, takže Jon vlastně tu malou mrchu kukaččí na vlastní oči nikdy neviděl.

Jako malý kluk se ji jednou pokoušel potají dostat ven násilím pomocí šroubováku.

Jon zaletí pohledem k rýhám ve dřevě kukaček a pak si pohladí vybledlou jizvu mezi obočím – šestihrannou hvězdu po otisku ocelového inbusu, který mu dědeček tehdy vyrval z dětských rukou a mrštil ho po něm. Vždycky měl dobrou trefu. Až moc dobrou. A na jeho vyřezávané hodiny mu nikdo sahat nesměl. Natož šroubovákem.

Při předloňském tornádu dokonce dědeček odnesl do protiatomového bunkru, který mají na zahradě hned vedle kaktusů, nejdřív kukačky, až pak se vrátil pro babičku. Pozdě. Neudržela se. Tedy technicky vzato ano, ale ten komín, na kterém vlála, ne. Tornádo ji spolu se střechou a plotem odválo směrem k Houstonu.

„Synu...”

„Mám zavolati svého otce, dědečku?”

„Pro slitování Boží, toho vola ne! Tvůj otec je rozumu ještě mdlejšího než ty,” vyvalí umírající stařec zarudlé oči v nažloutlé tváři a vztekle se udeří pěstí do hrudi. Pyžamo se mu u srdce zbarví do ruda a několik kapek doletí až na Jonovu tvář.

„Dědečku, vy krve ztrácíte!” vykřikne Jon s hrůzou. Takhle ten baseballový zápas prostě nemá šanci stihnout.

Starý muž slabě pokyne prstem, aby se ječící vnuk přiblížil k jeho vyschlým ústům.

Jon se k němu opatrně nakloní a naslouchá starcově šepotu. Pak polkne, možná trochu příliš nahlas, jeho ostře řezaná, americky hranatá čelist se zachvěje a oči mu vyplášeně těkají po ložnici.

„Mám tě ráda?” Jon nechápavě odtrhne ucho od dědečkovy tváře. To, že by na něj v posledním tažení mluvil v žen-

ském rodě, by bylo pořád pochopitelnější než to, že by mu zničehonic začal vyznávat city.

„Mar... me... lá... da!“ zafuní děd. Je to spíš hluboký povzdech než výdech. Právě si rozmáčkl jahodový *kolaches* v kapse, takže si místo něj na věčnost na hrudi odnese Válečný kříž zapatlaný ovocnou náplní. A ulepenou Medaili cti – udělenou za životní zásluhy jménem Kongresu samotným prezidentem Spojených států amerických.

„Synu,“ zopakuje nervózně svá poslední slova a pospíší si, aby mu do toho mladý zase neskočil. „Zříš ty kukačky na stěně?“

Jon zaváhá. Mezi obočím mu zapulzuje jizva jako dávná výstraha. Koukne na oba noční stolky po stranách dědečkovy postele. Na jednom leží Bible. Na tom druhém nejposvátější ze všech knih světa. Vzácné původní vydání z roku 1855 střežené několika generacemi zdejších českých imigrantů. Jen díky pravidelné nedělní četbě v ní si zde stále udržují znalost mateřského jazyka z dob národního obrození. *Babička* od Boženy Němcové.

„Odpověz mi bez bázně, synu. To byla pouze řečnická otázka,“ protočí děd George pod šedým zákalem nešťastně zornice ve směru hodinových ručiček.

„Ano, pane! Zřím kukačky, pane!“

Dědeček natáhne vráscitou paži k babiččinu polštáři vedle své hlavy a naučeným pohybem pod ním zaloví. Poslepu hrabe rukou mezi svými vždy ostře nabitými miláčky, už po hmatu pozná dotek ušlechtilé oceli hlavně své nejmilejší ze všech pistolí. Čistě pro osobní obranu.

Říká jí s láskou FUBAR. Když kdysi míval za úkol uspávat pohádkami Boženy Němcové malého Jona, jednou rukou

vždy kolébal postýlku a druhou místo vnukovy hlavičky hladil zbraň.

„Vojenská terminologie, synu. Celá jednotka byla *fucked up beyond all recognition*. Tedy zmasakrována za hranicí identifikovatelnosti. Jó, to tehdy byly jiné časy, tomu vy mladí vůbec nemůžete rozumět. Normandie, Dunkerk, Okinawa, Iwodžima...” Tak mu tenkrát dědeček při oslavě Jonových pátých narozenin s podivnou nostalgií v očích vysvětlil původ jména své zbraně, když ho učil prostřelit na zahradě levačkou pět dýní za sebou.

Už určitě odpískali začátek turnaje. I přes zavřená okna k nim z dálky prerie doléhá skandování natěšeného publika. Teď ale Jon na pikantní ovci ani stále ještě svobodnou Mary Prokazka nemyslí, tedy možná ano, ale jenom trochu. Pozoruje totiž s rostoucí mírou znepokojení počínání umírajícího muže na posteli. Dědečkův šedý zákal je v závěrečné fázi, jeho oči už reagují pouze na tmou a světlo. A to ještě jen na výraznou tmou a výrazné světlo.

I kdyby se stařec nyní rozhodl zastřelit pouze sám sebe, ocitli by se rázem v nebezpečí všichni obyvatelé i chovná zvířata z celé *Prejhy*, včetně roztleskávaček a nadhazovače konkurenčního týmu.

Dědeček George ovšem nevěnuje svému miláčkovi další pozornost, jen ho láskyplně polaská po zásobníku a zasune si ho za gumu v pase pyžama. Pak ruku zanoří ještě hlouběji pod péřový polštář s vyšitými růžičkami, hmatá a šmátrá, šmátrá a hmatá, až vytáhne to, co hledal.

Inbusový šroubovák!

Jonovy oči okamžitě zdvojnásobí velikost. A konečný otvor na opačné straně jeho těla se střelhibtě stáhne do

rozměru makového zrnka. Dědeček k němu však pouze slepě natáhne ruce s náradím a zavelí, jako by byl znovu ve vedení 42. pěší průzkumné divize.

„Dokonči to, synu! Rychle a bezbolestně!“

Slovo *rychle* v Jonově mysli na okamžik vyvolá vábívé představy, že by snad mohl ještě stihnout třetí směnu baseballového zápasu.

„Vzchop se a drž se. Drž sééé,“ zní mu v hlavě hlas milující babičky a její poslední rada do života, než se s ní utrhl komín a tornádo o síle EF3 Fujitovy stupnice ji vzalo na její vůbec první cestu za hranice okresu.

„Ano, babičko! Budu se držet! Za vlast! Za *Prejhu*! Za Ameriku!“ postaví se Jon statečně do pozoru za zvuků sílící americké hymny ve své hlavě.

*Ať hvězdotřpytný prapor hrdě vlá dál,
nad svobodnou zemí,
nad domovem statečných!*

Dojatý Jon ještě chvíli drží inbus přitisknutý hrdě na svém česko-americkém srdci, pak se nadechne a zvedne vražedný nástroj vysoko nad hlavu.

„*Nein!*“ stihne na poslední chvíli zařvat z plna hrdla dědeček George. V momentech nejsilnějšího napětí vždy začínal mluvit německy. Někdy bohužel i gestikulovat německy. To mu naštěstí tentokrát nedovolila kapačka připevněná k pravé paži.

Dědeček se údajně v pětáctýřicátém dostal někde u Berlína do německého zajetí, z něhož se mu však podařilo odvázně prchnout. Hrdinný útěk sice spočíval ve výměnném

obchodu, kdy dědeček vyhandloval s dozorcem svobodu za balíček amerických cigaret. Plácli si na to. Germán si zapálil, dědeček se ho ještě zeptal, jestli si může před útekem naposledy odskočit na latrínu...

„Ja wohl,“ odpověděl mu podporučík wehrmachtu, což byla jeho poslední slova. Záhy nato na tábor dopadl déšť německých bomb z letecké perutě luftwaffe, jejíž velitel ještě předtím vyhandloval s francouzskými zajatci celý sklep červeného vína. Hodně silného červeného vína. Takže si při pohledu na rozbombardovaný Berlín myslel, že jsou nad Londýnem a konečně válku vyhrávají.

A když dědeček George vylezl z kadibudky, s překvapením zjistil, že jako jediný hrdinsky přežil jeden z největších náletů druhé světové války. Pokrčil rameny, sebral z pravé ruky podporučíka wehrmachtu, co se tam tak válela v prachu, svůj balíček amerických cigaret, překročil jeho druhou ruku o zhruba sto dvacet metrů dál a vyrazil do dalších bojů.

„Nein!“ zastaví dědeček George i tentokrát válečným pokřikem smrtelnou ránu nepříteli a Jon zůstane stát s inbusem nad hlavou u jeho postele.

„Ne mě! Kukačky! Musíš rozbít ty kukačky ze Šůmejvy!“

Jon se roztřeše jako úhoř americký ve vepřovém aspiku.

„Ne! Kukačky ze Šůmejvy ne! To já nemohu, pane! Má víra mi to nedovoluje!“

„Urusai!“ zařve tentokrát japonsky kapitán ve výslužbě, až mu na pyžamu nadskočí všechna válečná vyznamenání. „Zklapni!“

A v pokoji je skutečně najednou ticho jako po svržení atomové bomby na Nagasaki. Jen šumavské kukačky na zdi dál tikají a Jon přemýšlí, jak asi vypadal ten Japonec, který

dědečka pustil v Hirošimě ze zajetí a nechal ho před útekem naposledy se vykoupat za balíček amerických cigaret.

„Vedro, co? To už snad ani horší být nemůže, hotové peklo,“ pravil tehdy Japončík a netušil, že jsou to jeho poslední slova. Když o čtvrt hodiny později kapitán Nowotny vylezl z kovové vany a neviděl nic ani nikoho, jen pokrčil rameny, překročil stín na schodech, lehce připomínajících japonského vojáka, sebral z něj svou kovovou krabičku s cigaretami a vyrazil do dalších bojů.

Ale teď zpátky do ložnice uprostřed rozpáleného Texasu.

„Krůsinal, nemel jak Palacký a konej,“ rezignuje dědeček George na květnatou češtinu Boženy Němcové. „Nebo se mám zvednout já?“

Při té představě Jon zkrotí vnitřní třes, svalnatými americkými pažemi sundá ze zdi s posvátnou úctou kukačky, položí je na podlahu... a udeří.

Zlehka. Opatrně. Aby se jim nic vážného nestalo.

Dědeček si zakryje obličej dlaněmi. Snad by si i zoufalstvím rval vlasy, ale to už je několik desetiletí neproveditelné.

„*Rédkostnyj durak!*“ pronese dědeček rusky v nepředstavitelných psychických mukách odevzdaně ke stropu ložnice, nad nímž cítí Spasitele. „Výstavní blbec!“

V dálce zahřmí. I Bůh ho chápe.

Také tenkrát, když se kapitán Nowotny po válce vracel z Japonska do USA přes celý Sovětský svaz pěšky, mu Všemohoucí pomohl. Americká armáda ho nechala napospas osudu, protože dědečka George považovala oficiálně za mrtvého. A to dokonce třikrát. V Berlíně. V Nagasaki. A v Rusku.

Když babička doma v Texasu obdržela již třetí do trojúhelníku pietně složenou americkou vlajku pro vdovy po

válečných hrdinech, byl dědeček George zrovna někde poblíž Stalingradu. Tamní hladovějící obyvatelstvo se rozhodlo amerického zajatce pozřít.

Nakonec se vykoupil krabičkou amerických cigaret. Svítících. Rusové na ně nejdříve nevěřicně koukali, pak je snědli, zapili vodkou, výrazně pookřáli a dědečkovi potom svítili na cestu za svobodou vlastním tělem. „*Da svidánija! I pieredaváj privjět v Prágě,*“ volali za ním ještě a mávali rudými šátky. „*Nashledanou! A pozdravuj v Praze!*“ Ne, nebyla to jejich poslední slova. Dle aktuálních informací CIA všichni ti, kteří onoho osudného dne pozřeli radioaktivní cigarety (pravé americké) a zapili je vodkou (pravou ruskou) tam žijí dodnes. Bez jakýchkoliv projevů stárnutí.

Dědeček George pak doma, v *Prejze*, v Texasu, tak, jak mu u Stalingradu řekli, všechny pozdravoval. Nikdo nechápal proč a od koho vlastně, ale nakonec na ceduli u silnice na vjezd do osady připsali mezi partnerské vesnice pro jistotu i Stalingrad. Časem naštěstí vybledl.

„Rozmydli tu potvoru na kaši!“ vrátí skřípající hlas dědečka George zamyšleného Jona do přítomnosti.

Jon se nadechne. Vydechne. Nadechne. Vydechne. A udeří vší silou inbusu do šumavského dřeva kukaček. Mezi druhou a třetí ranou ještě zahlédne, jak z dřevěné bedýnky vyletí kovová pružina, která se zasekne do dřevotřískové zdi ložnice. A hned za ní figurka vyřezávaného ptáčka, kterého v letu nezastaví ani nosná stěna domu z papundecklu. O vteřinu později se z pastvin za domem ozve bolestné zabučení jedné z dojnic. Nebo dojiček.

Jon, znaven krutým soubojem s kukačkami, spustí opálené paže, lapá přerývaně po dechu, šroubovák mu vyklouzne

z ruky na podlahu. Hned vedle toho, co zbylo z šumavských hodin po texaském masakru.

„Úkol splněn, pane! Dědečku. Zmasakrováno za hranicí identifikovatelnosti,“ zasalutuje Jon.

George se nadechne a zachrčí mu v plicích pod Medailí cti. Chvíli to už vypadá, že to bude jeho poslední vydechnutí, pak se ale ještě na chvíli vzchopí a zašeptá: „A co vidíš, synu?“

Jon nakrčí nos, není si jistý, že by měl nahlas pronést to, co vidí.

Kapitán George však naléhá dál: „No tak, co vidí oči tvé, synu?“

„Hov..., dědečku,“ špitne Jon a spolkne zbytek slova.

Dědeček se lišácky pousměje. Schoval to výborně. Tajemství všech tajemství!

„Tak upři zrak na zadní desky hodin, synu.“

Jon sfoukne třísky z kukaček a v úžasu se mu rozšíří zorničky ještě víc, než když prvně viděl koupat se v rybníku Mary *Prokazka* jen ve spodničce.

„Dědečku...“ unikne mu nevěřičně.

Děd pouze spokojeně a opakovaně přikyvuje hlavou.

Za oknem se nad jedinou příjezdovou cestou do *Prahy* stahují těžká mračna, zvedá se horký vítr z prémie. Zatím není důvod k panice. Jon viděl nad zahradou proletět jen dva balíky slámy a jedno mládě divokého kojota.

Zvedne z podlahy svazek zpuchřelých papírů a začne s údivem listovat zažloutlými stránkami. První papír je tím nejstarším. A zároveň nejvzácnějším. Jon tupě zírá na podpis i datum. Rozmáchlým vůdcovským písmem tam stojí:

*Byl jsem tu! Bohužel.
Služby mizerné. Personál neschopný.
Jednou vás všechny vyhladím!
léta Páně 1910, Kvilda – Stroblov hostinec
Adolf Hitler (toho času student a svobodný malíř)*

V hrobovém tichu se ze zdi ložnice uvolní zaseklá pružina kukaček a odskáče směrem ke dveřím.

O tři minuty později se Jon vzmůže na první slova.

„Kde jste k tomu přišel, dědečku?“

Stařec si pohladí válečné medaile i marmeládu na hrudi a skromně zašeptá: „Válečné suvenýry, synu. Dary osvoboditelům. V tom hostinci mezi lesy se tenkrát děly věci. Konec války, svoboda lákavá, pivo studené, ženštiny vřelé...“ Jeho šedý zákal se na chvíli zaleskne slzami. Pak mu ale dojde, že to stvoření s doširoka otevřenou ústní dutinou vedle lůžka je jeho potomek, a odevzdaně mávne rukou. „Ale co já bych ti povídati měl. To bys stejně nepochopil. Prostě Hitler, když ještě nebyl Hitler, ale jen mladý Adolf, vyrazil na toulky Šůmejvou. Maloval ta svá panoramata. Hrozné kýče. Šůmejva už je taková. Všechno maličké a roztomiloučké, ne jako u nás v Texasu. Maličké kopečky, maličké říčky, maličké pumy. Těm říkájí rys. A maličké silničky. Ani tank tam neotočíš, proto jsme je taky tenkrát osvobodili. Už se nebylo jak vrátiti.“

Děd George vnukovi dál vypráví o té daleké zemi i jednom zakřiknutém rakouském malíři, kterému tenkrát ještě ani knírek na mladické tváři nerostl.

„Tak se jednoho dne Adolf rozhodl přenocovati v hostinci u Stroblov. A tam zaznamenal jméno své do knihy návštěvní. To jest ten papír, který nyní v ruce třímáš. Děvče sloužící

v hostinci při podávání večere nechtěně mladíkovi sedícímu za stolem vylilo horké kulajdy do rozkroku."

V tom okamžiku oblohu venku prořízne první blesk. Jon zkřiví rty a instinktivně si dlaní přikryje poklopec v děsivé představě palčivé bolesti způsobené vřícím koprem na smetaně. „Kulajdy? I s vejcem?" zeptá se přidušeně.

„Na hniličku," přitaká dramaticky dědeček. „Popáleniny druhého stupně."

Není divu, že Hitler neměl ten proradný slovanský národ v oblibě. Dědeček George vehementně přitakává ještě několik vteřin, než se mu podaří pokračovat.

„O nějakých třicet let později, to již zuřila válka všude kolem, si Hitlerova podpisu v knize návštěvní všiml jeden žid."

To si v té hospodě pak asi za rámeček nedali, pomyslí si Jon.

„Tak stránku vytrhli a dali si ji v hostinci za rámeček," přeruší tok jeho myšlenek stařec a Jon začíná chápat, že rodnou zem svých předků asi nikdy chápat nezačne.

„A když byl kraj jejich osvobozen naší statečnou americkou armádou," George se opět dvakrát udeří pěstí do hrudi, až mu spolu s marmeládou vyletí z pyžamové kapsy i rozinky zapečené v koláči, „tak ten vzácný dokument zmizel."

Jon se zarazí. Přeskakuje pohledem na umírajícího George a zase zpátky. Odjakživa byl pomalejší. A dědeček už nemá čas.

„Tak jsem ho odcizil. Lohnul, no. Ale čistě z vědeckých důvodů."

Jon nechápavě nakrabatí čelo. Přemýšlí. Nedělá to příliš často, takže ještě nemá vrásky. „Z vědeckých důvodů, dědečku?"

Starý pán opět začne příkyvovat. „Pohléééd' nááá dalšíí strááá...”

Jon nečeká. Už ví, že když se dědeček zapne jako ždímačka, nepřestane až do konce pracího programu. Vezme injekční stříkačku z nočního stolku, obnaží dědečkův pravý hýžděový sval, zlehka odsune hlaveň jeho pistole zasunuté za gumu pyžama a vrazí mu uklidňující dávku přímo do... kolenní jamky. Lépe se prostě netrefil.

Pak Jon zakryje starcovo tělo včetně mateřského znamínka ve tvaru čokoládové skvrny velikosti amerického dolaru na pravém hýžděovém svalu a začne znovu listovat papíry.

Roztřesou se mu ruce. Další papíry už jsou mladšího data. Šedesátá, sedmdesátá léta, razítka CSI i FBI a přísně tajný program MKUltra. Nechybí podpis Jonova dědečka. Už ne jako kapitána americké armády, ale tajného agenta.

Jon zaostří nevěřicně pohled na řádky před sebou. Pak zvedne nechápající jasně modré duhovky zpět k dědovi na smrtelném loži.

„Ti nejlepší z amerických vědců v přísně utajovaném programu CIA pod dohledem armády pracovali na ověření informací z těchto stránek. Museli jsme zjistiti, že právě tento šumavský incident s kulajdou stál za dalším poválečným vývojem. A budoucností celého dnešního světa. Proto ty pokusy na zvířatech...”

„I na lidech!“ vyhrkne Jon a zapíchne ukazováček do papírů. „Psáno tu jest, že i na lidech,“ podívá se vyčítavě do očí svého předka. Snaží se v šedém zákalu zahlédnout lítost.

„Pravdu díš, synu. Za velkým vědeckým poznáním stojí vždy utrpení mnohých. Museli jsme přeci ověřit, zda to, co fungovalo na Hitlera, funguje i na jiných.“

Starý muž mezi polštáři lehce pokrčí rameny v němém omluvě. Jeho rty se však roztáhnou do škodolibého úsměvu.

Jon by se býval vsadil, že v té chvíli znovu zaslechl slabý, slaboulinký hlas notovat tu dávnou melodii:

Hitler has only got one ball...

„Pokusy jsou základem veškerého vědeckého výzkumu, synu. Stejná kulajda, stejné složení, stejná teplota. A samozřejmě stejné místo.“ Dědeček si instinktivně zakryje dlaní rozkrok. „Ano, dělali jsme pokusy i na lidech. Ale vždy pouze humánně.“

„Byli to dobrovolníci, že ano, dědečku?“ špitne nejistě Jon. Od této chvíle tajný agent Jon Nowotny. Právě se dozvíděl informace, za které se v USA platí smrtí, nebo se člověk stává členem tajných služeb. Stejně jako se to před osmdesáti lety stalo jeho dědečkovi.

„Samozřejmě! Vždy pouze dobrovolníci! Amerika je zemí svobody!“ Další rána do prsou, agent Jon si nenápadně ukazováčkem setře jahodovou marmeládu z očního koutku. „Za účast jim bylo přislíbeno americké občanství, synu. Těm, kteří přežijí.“

„A získali ho?“

„Nepřežil nikdo.“

Agent Jon váhavě přikývne a snaží se vymotat dědečkovu paži z kapačky, která se mu do ní zamotala, když zasluhoval na čest padlým.

„A co ti vědci, dědečku?“

„Mrtví, synu. Do jednoho. Všichni vypadli z okna. Jeden z letadla. A dnes i já opouštím tento svět. Tys nyní posledním,

kdo ví. Musíš tu dívku s kulajdou najít, synu! Přísahěj mi na čest rodu našeho, že ji najdeš."

Agent Jon má vzhledem k úmrtnosti v této šumavské kauze určité námitky, ale kapitán George mu nedá možnost protestovat.

"Ta hrdinka změnila celou historii. Svět se to musí dovědět!"

"Nemyslíte ale, dědečku, že už ta dívka s kulajdou může býti dávno mrtvá? Vždyť ten zápis pochází již z roku 1910."

Dědeček znovu ztěžka pohne prstem, aby se Jon naklonil až k jeho tváři. Tohle nesmí slyšet nikdo nepovolaný.

"Oni mají staří Čechové tuze tuhý kořínek." A pak děd s posledním vydechnutím dodá: „Ale kdyby už by jí přeci jen nebylo, najdi její potomky! Toť poslední mé přání."

Místností se rozhostí ticho. Husté a teskné. Venku smečka préríjních psů spustí přesmutný nářek rozléhající se od rybníka až po kaňon. Za oknem právě v silících poryvech větru proletěla uzená ovce. Celá. I s hlavou. A očima.

Dědečkova ústa už se nehýbou. Oči zůstaly upřeny na americkou vlajku visící nad ložem. Dech se mu zastavil. Plamínek života jeho zhasl.

Jon zatlačí dědečkovy oči a zkouší otevřít okno, aby jeho duše měla volnost k odletu. Však po přeletu ovce medem a pikantními papričkami mazané si Jon rozmyslí své úmysly. V tomto povětří by mohl s duší odletět i celý dědeček.

"Zatrolenče!" ozve se v té památné chvíli znenadání za Jonovými zády, jako by ta chraptivá slova přicházela z říše

mrtvých. Sama smrtka na něj v ten okamžik sáhne. Ale hlas z říše mrtvých k němu dál promlouvá.

Ne, žádná smrtka. To kostnatá dědečkova ruka s kanylou v žíle zapíchnutou chytila ho za rukáv. Georgeovi na okamžik znovu naskočil srdeční rytmus. Ještě jednou otevře zakalené oči a s poslední radou ozve se z lůžka smrtelného.

„A na Mary koukej zapomenout, holomku!“

Jon překvapeně zamrká.

„Jakou Mary, dědečku?“

„Jsem téměř mrtvý, synu. Ne blbý. Mary *Prokazka*. Jestli na ni jen sáhneš, strašiti tě choditi budu každou noc!“

„Vždyť je tu jediná mladá. A svobodná. A žena k tomu...“ kníkně Jon.

„Je to tvá příbuzná!“

„To jsou zde ale všichni, dědo,“ snaží se Jon zaprotestovat.

„Mary jest tvá blízká příbuzná!“

„Velmi blízká?“

„Ta nejbližší...“ mrkne šibalsky zakaleným okem dědeček George na svého vnuka, aby mu došlo, co tím myslí.

Což jemu samozřejmě nedojde.

„Synu,“ povzdychne si útrpně stařec, „chovej se k ní jako k... sestře své. Věř mi, Bůh už takhle tobě i jí pramálo moudrosti nadělil. Představ si děti vaše společné.“

Jon vyvalí oči jako bubliny americké žvýkačky s jahodovou příchutí těsně před prasknutím. Tak i Mary... Copak se dědeček nemohl pro dobro svých potomků trošičku krotit, aby každý do vzdálenosti padesáti mil nebyl Jonovým blízkým příbuzným?

Zdalipak o tom reverend *Prokazka* ví. Paní reverendová dozajista ano, matka prý vždycky ví, kdo je otcem jejího

dítěte. Snad jen po dvou lahvích whisky na tajňačku za úplňku v garáži do dna vypité ne.

Pak mu ale jiná myšlenka dojde, jako když kovadlina dopadne na koňskou podkovu. Když Mary je jeho sestrou a nemanželským potomkem dědečka George, to on nemůže být synem svého otce, ale synem...

„Dědečku?“

„Synu můj...“ A znovu vydechne naposled.

Takže děda George přebíral ženu i vlastnímu synovi?

Zdalipak o tom otec ví. Maminka dozajista ano, matka prý vždycky ví, kdo je otcem jejího dítěte. Snad jen po dvou lahvích whisky na tajňačku za úplňku v garáži do dna vypité ne.

Hlavu má těžkou jako cep, myšlenky se mu pletou. Tak i Mary! Proto to mateřské znamínko ve tvaru čokoládové skvrny velikosti amerického dolaru na pravém hýždovém svalu, co tenkrát Jon zahlédl, když ji sledoval při koupání v rybníce.

Jon podruhé zatlačí dědovy oči a otevře dveře na zápraží.

„Včeličky, včeličky, dědeček nám zemřel!“

„To by se ti líbilo, ty mameluku!“ ozve se mu znovu za zády.

„Kolikrát mám ještě otevírat?“ zaprotestuje Jon a zakřičí omluvně do prerie: „Sorry, včeličky! Dědeček nám zemře až za chvíli!“

George si mezi polštáři odkašle, aby zněl tak výhrůžně, jak jen to je možné.

„Ještě ti totiž musím říct to úplně nejdůležitější.“ Starci znovu naskočily základní životní funkce, když si vzpomněl, že zapomněl Jona varovat před tím nejhorším.

„Kdyby tě tam tisíckrát lákali. Kdyby jiné cesty na celém světě nebylo. Kdybys zemřít měl tím nejhorším způsobem...”

„Dědečku, můžeme ten výčet lehce zkrátiti, prosím? Dochází mi již místo na papíře.“ Jon zvedne ustaranou hračnatou americkou tvář od svých poznámek na účtence z bowlingu, kam pečlivě zapisuje každické kmetem pronesené slovo.

„Tam daleko za oceánem, v naší dávné vlasti, stojí město, které znáš jen z legend krvavých. O kterém si spousta našinců myslí, že ve skutečnosti nic tak hrůzného ani existovati nemůže. Že to proti všem Božím zákonům býti musí. Ale věř mi, synu. To město jest!”

Jonovi se sevřené dlaně potí děsem. Dech se mu zrychlí, zorničky zúží.

„Vy jste tam byl, dědečku?”

„To bych tu nebyl!” odpoví temným hlasem stařec a jeho zsinálá tvář ještě více zbledne. „Znal jsem ale ty, kteří tamtudy prošli.”

Jon naprázdno polkne, na statném texaském krku mu naběhnou žíly. Ta představa je nesnesitelná.

„Němečtí vojáci odtamtud prchali a prosili nás, ať je zajmeme. Zastřelíme. Oběsíme. Jen ať už se tam nikdy nemusejí vrátiti. A ruští vojáci odtamtud prchali a prosili nás, ať je zajmeme. Zastřelíme. Oběsíme. Jen ať už se tam nikdy nemusejí vrátiti. A pak...,” hlas se dědečkovi zasekne úzkostí, „ti, které Bůh potrestal křížem nejtěžším. Ti, kteří se tam narodili, odtamtud prchali a prosili nás, ať je zajmeme. Zastřelíme. Oběsíme. Jen ať už se tam nikdy nemusejí vrátiti.”

Jonovi stékají po tváři nefalšované americké slzy. Svez se bezvládně na podlahu. Jak hrozné utrpení některým připravil krutý osud. To místo je ztělesněním pekla.

„Brno!“

Když z dědečkových rtů vyjde to obávané, prokleté slovo, venku uhodí do zvonice blesk. Vzplane jasným plamenem jako výhrůžný prst vztyčený k černým nebesům. Pak exploduje v obrovskou hořící kouli a nad celou *Prejhou* se rozletí všemi směry těla pasoucích se ovcí. Čerstvě uzená. Naporcovaná.

„Nikdy nejezdi do Brna, synu! Byls varován!“ hlesne s posledním srdečním stahem dědeček George.

A pak zemře.

Tentokrát už naposledy.

*Deník pražskýho vyhnance
den 1081, Brno*

Dějí se velký věci! Přišel doporučeněj dopis až z pražskýho policejního velitelství. S razítkem.

*Odesílatel: Ú. P. M. R. P. – Úřad pro morální rehabilitaci
Policie ČR.*

Adresát: Ječmínek Josef, dočasně evidován jako Vyhnanec – jihomoravská oblast, SSB – sektor smrti Brno.

*Věc: Povinnost neprodleného návratu. Ukončení nucené
služby.*

*Bože, ty to vidíš! Po třech létech v Brně. Po třech zimách
v Brně. První kontakt s civilizací.*

*Lidé tam venku stále žijí! Nezapomněli na mě. Svět
ještě neskončil!*

MALÁ ODBOČKA

Brno

(raději nevyslovujte nahlas)

Česká republika

Počet obyvatel, kterým se ještě nepodařil útěk: 378 965

Josef Ječmínek se v Praze narodil, ale jakožto syn náplavy vnímal jako svou svatou povinnost alespoň jednou týdně (lépe dvakrát) jasně demonstrovat okolí vděčnost za svou pražskou příslušnost. Občas někam došel zapálit svíčku a hromadně se u toho dojímal s ostatními neznámými, však k morálním hodnotám pevně ukotvenými svíčkaři.

Zjara uklízel při hromadných sousedských akcích okolní park od odpadků za nechápavých pohledů polehávajících bezdomovců. A pravidelně navštěvoval sobotní farmářské trhy, i když si tam jako vegan mohl koupit pouze podivně vyhlížející raw dezert z rozemletých rozinek a kokosu splácaný do tvaru chlupaté koule.

Ačkoliv se evidentně nejednalo o produkt, který by vycházel z dávné farmářské tradice (přestože odpovídal zhruba rozpočtu na sváteční nedělní oběd u šumavské babičky), Josef pravidelně kupoval kulaté zákusky hned tři. Jeden byl prostě málo, aby kvůli tomu dvakrát přestupoval v metru, a dvě hnědé chlupaté koule zase v krabičce z ekologicky roz-

ložitelného vlákna vypadaly lehce rasově nekorektně, až vulgárně.

Občas si Josef ze své periferní čtvrti bytových domů s pohodlným nájezdem na dálnici a výhledem do polí zajel až do historického centra rodného města. Tam pak společně s dalšími dojíždějícími rodilými Pražany nadával na tu odpornou náplavu. Kochal se panoramaty, zásadně nekupoval trdelník ani svařák na Václaváku a občas se zastavil u Vltavy nakrmit nutrie.

Josef Ječmínek trpěl obsedantně kompulzivní poruchou. Byl mu odporný kontakt s jinými lidskými těly či tím, co po nich zůstává na předmětech denní potřeby. Před návštěvou veřejných záchodků by preferoval amputaci údu. Nikdy se rukou nedotkl tlačítka ve výtahu ani kliky ve společných prostorech. Dveře otevíral loktem, popelnice obcházel přesným pětimetrovým okruhem a v čekárně u lékaře si zásadně nesedal. Ve veřejných dopravních prostředcích taktéž. Tam se nemohl ani přidržet tyče.

Josefova psychika se výrazně zlepšila v období covidu, kdy byly nechutné a hygienicky dostatečně neošetřené masy spoluobčanů konečně donuceny k užívání plastových rukavic, dezinfekčních prostředků i krytů chrchlajících obličejových částí.

Poté mu nezbyvalo než v toužebném očekávání příští pandemie docházet na Vinohrady ke svému psychologovi na pravidelnou kognitivně behaviorální terapii. Lékař ho nechával za hodinovou sazbu dva a půl tisíce korun plus DPH ohmatávat záchodové prkénko nebo si pověsit bundu na společný věšák v čekárně a se zaujetím sledoval, jestli se Josef bude v panice dusit méně než minule.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Muž z Brna na Onom Světě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.